

Хаджи Илия. Я въ градината е отишелъ я! Нали знаешъ, че той много обича да стои при рибника.

Хаджи Николина. И на умъ не ми минаваше, че е отишелъ тамъ. (Отива до прозореца, вика.) Недо, Недо!

Гласа на Неда. Чувамъ, бабо хаджийке.

Хаджи Николина. Иди, Недо, въ градината, че повикай батя си Павла за закуска.

Мълчание.

Двамата гледатъ картинитѣ, послѣ книгитѣ.

Хаджи Илия. Рано е станалъ. Заковалъ картини, наредилъ книгитѣ си.

Хаджи Николина. Не сж всичкитѣ. Я вижъ тукъ още колко има!

Хаджи Илия. И какъ сж подвързани! Ей кждѣ му тегляло сърце.

Хаджи Николина. Да се учи толкози! Толкова книги да изчете, че да остане въ село.

Хаджи Илия. А бе, то и въ село да имаме единъ ученъ човѣкъ не е злѣ, само реда му не бѣше тѣй.

Хаджи Николина. Туй ми е мъчно я.

Хаджи Илия. Тѣй е: ще ни покривѣй, ще ни е тежичко, ама какво? Пъкъ то, жена, всѣко нѣщо е отъ сърцето. Ей азъ, като слушахъ приказкитѣ му: въ началото ми идеше да му се сонна, но като се смислихъ подирѣ, казахъ си: защо му се противя? Неговия умъ бѣки е по-голѣмъ отъ нашия — защо да го огорчавамъ? Защо да се мѣся въ работитѣ му. Едно чедо е. Инѣкъ, и той огорченъ, и домъ запусътава. И тамъ ще е на по-